

[Yvonne Herløv Andersen.]

til at overholde de til enhver tid gældende vilkår inden for deres område, og det er bl. a. derfor, spørgsmålet om at tjenestemandssansætte på omkarteringsposthuset i København er kommet frem til debat. De offentligt ansatte udgør en stabil kerne i vor arbejdsstyrke, og opsparing til pension kommer jo samfundet som helhed til gode.

Centrum-demokraterne vil ikke medvirke til dette indgreb i overenskomsterne og kan ikke gå ind for fremme af dette forslag.

Ole Olsen (SF):

Mit partis ordfører i denne sag er forhindret i at være til stede, og jeg har derfor lovet at fremkomme med nogle bemærkninger om forslaget. Det kunne egentlig være fristende at blive siddende på sin plads, for forslaget er jo i en ny form en genganger fra fremskridtspartiet; ingen af os er overrasket over, hvad der står i det. Vi kender jo alle sammen fremskridtspartiets holdning.

Men jeg synes alligevel, det trænger til nogle bemærkninger, for som det meste af det andet, fremskridtspartiet fremkommer med, er det jo dybt asocialt. Alene overskriften: solidaritet på det pensionsmæssige område svarer til, at man satte en etikette med hindbærlimonade uden på en flaske saltsyre; det skal sælge det dér. Hvad er det, man foreslår? Man foreslår en ensidig forringelse af nogle overenskomstmæssige goder, og så er man så snedig, at man specielt trækker folkepensionerne frem – det er altså ingen besparelse – og siger til pensionisterne: I kan få noget mere, hvis man gør, som vi foreslår. Det er jo klart, hvad man forsøger på. Man forsøger på at sætte gruppen af folkepensionister op mod gruppen af offentligt ansatte, og det skulle såmænd ikke undre mig, om det lykkedes fremskridtspartiet – desværre – at komme igennem med at få nogen til at tro, at hvis det bare blev gennemført, ville de få noget mere. Jeg tror ikke, man kan advare kraftigt nok i befolkningen mod de tanker, der ligger her hos fremskridtspartiet. Vi er jo alle sammen enige om, at hvis vi kan, vil vi godt have forhøjet folkepensionens grundbeløb, og vi har da også stillet forslag om det, men jeg kan ikke se, det skal ske på bekostning af netop denne specielle gruppe offentligt ansatte. Forslaget lyser langt væk af det had til offentligt ansatte, som frem-

skridtspartiet har, af den hetz, der drives imod dem.

Jeg erindrer hr. Poulsgaard stå på denne talerstol og anbefale, at man afskediger nogle offentligt ansatte, idet han tilføjede, at disse mennesker sikkert ville være glade for det, for de sidder jo alligevel dér og laver ingenting, de bliver bragt ud af en pinlig situation og bliver tvunget ud på arbejdsmarkedet, det bliver de meget lykkeligere mennesker af. Det var omtrent ordret, hvad hr. Poulsgaard har sagt heroppe fra denne talerstol, og det er jo det, der går igen her.

Man vil gribe ind og siger, at pensionerne for disse offentligt ansatte skal skæres ned. Det er overenskomststof, man har truffet en aftale med lønnings- og pensionsdepartementet på akkurat samme måde, som man gør det for en masse privat ansatte. De privat ansatte ønsker man ikke at røre ved, man ønsker her ensidigt at røre ved en gruppe af offentligt ansattes pensioner.

Der er jo stillet en pensionsreform i udsigt, og vi glæder os da til, at den bliver lagt frem.

Hr. Bertel Haarder sagde noget meget principielt vigtigt heroppe, nemlig at forslaget røder spørgsmålet om lønrelationerne fuldstændig sammen med spørgsmålet om pensionerne. Selvfølgelig må disse to ting skilles ud fra hinanden. Vi vil da godt i SF være med til også at se på lønrelationerne; det er da muligt, at nogle mennesker skal have mere i løn, og at nogle mennesker skal have mindre i løn, men det bliver i hvert tilfælde ikke tilgodeset ved dette forslag.

Vi vil mene, at skal man lave en pensionsreform, skal man selvfølgelig ikke forbyde hverken privat ansatte eller offentligt ansatte at lave en eller anden kontrakt om at sætte nogle penge til side til en pension. Det, man selvfølgelig logisk bør gøre, er at sørge for at trække det ud af skattesystemet og sørge for, at man ikke kan trække det fra i skat.

SF må så kraftigt som muligt vende sig mod dette stykke såkaldt lovgivning, som foreligger her fra fremskridtspartiets side.

Tove Jørgensen (DKP):

Det eneste, DKP kan erklære sig enig i i det foreliggende forslag, er konstateringen af, at folkepensionens grundbeløb er for lavt. Men derefter hører enhver form for enighed også op. Det kan ikke være meningen, at en hårdt